

Kakšni so Indijanci danes

Nekoč je šel »Edečl volke« s perjem okrašen na lov na bivole in...

danes ima njegov str »Jonny Smith« pre davanje o zadnji no gometni tekmi v ra diju.

Kdor pride v Združene države Amerike, je radoveden na marsikaj, o čemur je bil že mnogo slišal in bral. Lahko si ogledaš nebotičnike, ki so po petdeset, ščstdeset nadstropij visoki — pri tem poslu si lahko zviješ vrat. Lahko si ogledaš kip Svobode z vedno gorečo plamenico; in pred vsem lahko obišeš Indijance, o katerih si že veliko groznega in obenem lepega slišal in bral.

Toda tu te obide prvo razočaranje. Indijancev, ki bi se spretno plazili skozi prerije, vihteli tomahavke in pozneje ob pipi miru govorili »hug« — teh Indijancev ni več.

Indijanci živijo, odkar so bili izbili bitko z »belci« v »Reservations« (izgovori: reservešens). To so omejena ozemlja, ki jih je ameriška vlada odredila »rdečkožcem«. Ta ozemlja ležijo v zelo nerodovitnih pokrajinah: na primer v Arizoni, Novi Mehiki itd. In Indijanci, ki so se prej preživljali samo z lovom, morajo zdaj obdelovati zemljo. V Ameriki imajo zdaj še sto štiri in dvajset indijanskih rodov. Toda tisti Indijanci, ki so postali l. 1924. ameriški državljani, se prav nič ne razkujejo od svojih belih bratov. Vozijo se v lastnih avtomobilih, perejo s pralnim strojem, igrajo nogomet in nosijo slamnike, ob prav svečanih prilikah celo črne, sveteče se cilindra.

Prav smešno je gledati starega, belolasega Indijanca z belimi rokavicami in modno obleko, sedečega v vlakcu, ko bi ga bilo vendar mnogo lepše videti na urnem konju, sredi prerije na lovu na bivole!

Samo v nekaterih ozemljih srečaš lahko še stare indijanske »vigvame«, in stare običaje. Toda to je vse bolj za tujce napravljeno! Pred šotorom sicer vidiš Indijanca, ki mu gleda skalp izza pletenega pasu, poglavarja, ki si maže obraz, gručo mladih mož, ki plešejo bojni ples, in »Velikega medicinca«, ki ključ

duhove — toda takoj začutiš, da je vse to le na videz. Takoj te obide slutnja, da bo poglavar »Beli Sokol« ko se bo vrnil v šotor, pazljivo čital pismo, ki mu ga je pisal sin z univerze in da si bo z velikim užitkom naravnal radio, da bo lahko slišal zadnja športna poročila...

Časih se pokažejo Indijanci v svojih starih nošah. Tedaj prihajajo trume ljudi, da si ogledajo ta prizor.

Maksa Samsa:

Kako sem zibala bratca

Takrat mi je bilo kakih štiri let, ko sem zibala bratca Milana. Zibelj je stala na skrinji. Sedela sem na posetlji in opravljala svoj dolgočasni posel kar z eno nogo. Med tem sem listala po hrvaškem koledarju in si ogledala slike.

Najbolj všeč so mi bile one v barvah in nisem si mogla kaj, da ne bi vsako posebej poljubila. Časih sem bila tako zamaknjena vanje, da mi je zastala roga. Ko sem se zavedla, je odmevalo po sobi glasno vreščanje. — »Nikar se ne jokaj! Saj tudi mene nihče ne ziblje, pa vendar zaspim!« — sem modrovala. Seveda bolj potihoma, da me mama ni slišala.

Tistega dne sem bila zibanja sita do kraja, ker je Milče neprestano tulil in ni hotel zaspati. Prelistala sem koledar do svoje najljubše slike — pa je njegovo vekanje vendarle presegalo moje zanimanje. Morala sem knjigo odložiti. Pa se mi je bil zasmilil jokajoči bratec in sem dejala: — »Saj nisi zaspalo, le lačno moraš biti!« Izvlekla sem iz žepa kos pšeničnega kruha, odgrnila zibelj, dvignila otroku glavo in mu v — od joka odprta — usta natlačila kruha. Nato sem zibelj iznova pogrnila, sedla na svoj prostor, misleč: »Vidiš, kako zdaj lepo molčiš, ko si sito!«

Na srečo je prišla v sobo mama in me vprašala, če je bratec zaspal. — »Je, je, mama, ko se je najedel kruha, ki sem mu da dala!« — Mama je planila k zibeljki, jo odgrnila in vsa prestrašena zavpila. Otroku je grčal in je bil že višnjev v obraz. S prsti mu je izvlekla kruh iz ust. Kmalu je otrok spet mirno zadihal. Meni pa je rekla mama: »Tako je, če otrok ziblje otroka! Da me ni bilo še par sekund pa bi se bil moj ubogi Milče gotovo zadušil!«

Jos. Vandroš.

Anžek Frlanžek

Kakor gotovo ima kos zakrivljen rep, tako gotovo je živel in še živi v tili rebri nad gorskim potokom možic, ki mu ni para daleč naokoli. Rad bi ga vam opisal, pa ga ne morem. Velik je tako, da ga še s slamico ne dosežem. Brado pa ima dolgo, da ga zanjo niti penica ne more potegniti, a penica je vendarle velika ptica. Možicu pa je bilo in je še vedno ime Anžek Frlanžek. Mnogo je na vasi ljudi, ki so ga videli še pred leti, a dandanes ga vidi le še malokdo!

Nekaj let je že minilo, kar ga je videla Metka, ongava Metka iz vasi, ki je rdečelična kakor zrela črešnja in se ji smeje sredi lica vesela jamica. A prav dekletca, ki imajo na licu take jamice, so poklicana, da vidijo Anžka Frlanžka, kadar le hočejo, in ga lahko potegnejo za ošiljeno bradico, seveda, če ga morejo. In Anžek Frlanžek jim prinese poln košek sreče in jim jo nasuje naravnost v roko.

Onega dne je Metka oprezovala po rebri onkraj potoka za pisanim hroščem, ki se je v resnici svetil kakor mavrica, kadar jo božji angeli razpno nad dolino. Hrošč je vzfrfotal in silil kar naprej, a Metka mu je bila trdo za petami, ker je na vsak način hotela uloviti čudovitega hrošča.

Visoko je že prišla po rebri navzgor. A glej — kar naenkrat je izginil hrošč in ni ga bilo nikjer več. Metka je nevshečno zasopla in se je pričela kregati, ker je mislila, da se je hrošč pogreznil v zemljo. Pokleknila je in je pričela grebsti med travo in je zagledala luk-

njico, prav tako, v kakršno se zatekajo murni.

»Tu noter se je skrila čudni hrošč«, si je dejala Metka. Utrgala si je bliko, pa je bežala v luknjo, da bi spravila hrošča iz nje.

A glej — kar naenkrat se je izmotalo iz luknje nekaj, česar je Metka najmanj pričakovala. Majhen možiček je bil, prav majhen in ta možiček ni bil nihče drugi kot Anžek Frlanžek. Skočil je deklici naravnost na ramo in se je z rokami oklenil njenega ušesa.

»Anžek Frlanžek sem«, je kakor miška zacvilil v uho. »Pisani hrošč je moj bratec, pa je nate hud, ker si ga preganjala. A tudi jaz bi moral biti hud nate, ker si me izbežala iz luknjice. Pa nisem. Lepo jamico imaš na licu, zato pa ne morem biti hud nate. V predpasnik me skrbno zavij in me ponesi domov. Če mi bo všeč, ti natrosim poln košek sreče v roko. Ali vidiš košek na mojem hrbtu?«

Metka je gledala preko rame, a koška ni videla nikjer. In kako naj bi ga videla, ko pa je bil že sam možiček tako majhen, da ga skoro ni bilo nikjer nič. Skrbno je prišla Anžka Frlanžka, ga zavila v predpasnik in z njim štekla domov.

Previdno, previdno ga je postavila na mizo in ga ogledovala od vseh strani. Anžek Frlanžek je korakal po mizi, se pretegoval in gladil svojo šilasto brado. Naposled se je ustavil in kakor miška tenko zacvilil.

»Joj, lepo si me prinesla domov«, je rekel. »Še enkrat se skloni k meni, da vidim, če imaš v resnici drobno jamico na licu. Bratec hrošč mi je pravil o tem, pa bo zato menda res.«

Metka se je posmejala, da sta se ji napravili na licih celo dve jamici. Anžek Frlanžek pa se je zahihital od veselja in tlesknil z rokami.

»I, glejte, saj je res«, je rekel. »Dve jamici vidim na rdečih licih. Zato pa bom moral dvakrat potresti košek. Le nastavi obe roki!«

Metka je res nastavila roke in začul se je pritajen žvenket, kakor da je padel cekin na cekin. A videla ni ničesar, še najmanj pa sreče, ki je vendar vesela in glasna, pa bi jo morala torej Metka

pač videti. Zaradi tega je postala nejevoljna in je mislila, da se Anžek Frlanžek norčuje iz nje.

»Le čakaj me!« je dejala in vzela z mize drobno nitko. Ovila jo je mozičku tesno okrog pasa in ga privezala k stolovi nogi.

»Tu boš privezan, dokler se bo meni ljubilo«, je dejala. »Pa boš pomnil, kdaj si mislil, da je Metka norica.«

»Le daj, le daj!« se je smejal Anžek Frlanžek. »Zdaj vidim, da si res norica in lahko bi vzela nazaj srečo, ki sem ti jo natrosil v dlani. Pa je počem, več, zato počem, ker imaš na licu dve ja-

mici. Le imej srečo! Saj boš vkljub temu ostala norica.«

Anžek Frlanžek je potihoma zažvižgal. In glej — iz luknjice ob steni je pridrvela k stolu miška. Anžek Frlanžek se je oklenil njenega repa. Miška je skočila nazaj v luknjico, z njo Anžek Frlanžek in Metka ga ni videla nikdar več.

Se danes ima Metka na licih dve jamicici in se smeje od jutra do večera. Saj ji je Anžek stresel v dlani dva koška sreče, pa bi se ne smejala? Če pa je kljub temu ostala norica, ne vem. Vprašajte jo sami, morda vam pa le pove.

Lojzek nese krofov pladenj — lačna jata pladne nadenj

Glejte, krofov cela gora —
Lojzek jih odnesti mora.

Krokarjev drhál na poti
neprevidneža zalotí.

Lačna jata nič ne vpraša,
kjer se najde dobra paša.

Ali konec je porazen,
če prineseš krožnik — prazen.

Zgodba o Maričku in njegovem kužku Sabi

Mariček je bil majhen fantek, ki je imel psička. Majhen je bil, po večini siv, veliko glavo je imel, povešena, vsa kosmata ušesa in žalosten rep.

Ste že videli pse z žalostnim repom? Prekratek je, pa vendar pretežek, da bi ga mogel nositi pes lepo po konci. Zato visi trudno in pometa z njim prah in blato. Vselej je umazan. Tak je bil rep Maričkovega psička. Mariček mu je dal ime Saba, kar pomeni v arabščini lev. Pa ne verujte, da je bil kužek tako divje sorte, da bi se ga bilo treba bati kakor leva. Samo Mariček je bral prelepo povest o fantku in punčki in njenem psu Sabi, pa je zaradi tega tudi svojega tako krstil.

Dobro se je počutil Saba pri Maričku. Pri kosilu je sedel zraven njega in srebal iz svoje skledice. Ko pa ni bilo več v njej, je oprezoval, ali mu bo Mariček dal še kaj od svojega. Če ni bilo nič, se je potuhnil, počakal primernega trenutka in hop, skočil in ukradel najlepši kos z njegovega krožnika. Seveda je bil potem tepen. Vendar to ni bilo hudo in le iz čuta dolžnosti se je po malem jokal in nekajkrat pretresljivo zatulil. Zatem se je obliznil, češ, kar sem hotel, sem pa le dobil. Nato je počasi vstal in šel v svoj kot, kjer se je vlegel za mal dremež. Pa ni spal dolgo, že je vrgel Mariček knjigo v kot. Ko je Saba to slišal, je v spanju postrigel z ušesi in levega napol privzdignil. Aha, je pomislil, zdaj bomo pa šli. In res je slišal, kako je mama vprašala:

»Ali znaš res vse? Si napravil nalogo?«

»Lahko se začnem zbujati,« si je dejal Saba, privzdignil še desno uho in skušal potresti z repom. Vendar je ležalo še vse preveč dremca v njem, da bi mogel odpreti oči. Mariček se mora še preobleči, se je tolažil in spet povsili ušesa in rep. Pa sitna muha ni bila zadovoljna, da ima na razpolago celo veliko sobo. Čutila je, da se mora razpršiti prav na črnem smrčku Sabovem. »Hrrr« je zamrgodil Saba z nosom, vendar se muha za to ni zmenila. Kar mirno se je česala naprej. Saba je zago-drnjal:

»Takale potepinska drhal nas še pri spanju ne pusti v miru!«

Dvakrat, trikrat je pomežiknil, da si je izmil spanec iz oči. Strašansko je zazdehal. Notri v želodec si mu mogel po-

gledati. Popraskal se je z zadnjo nogo za ušesom, potem pa je skočil:

»Hov, greva na izprehod?!«

Mariček je vzel vrstico in mu jo obesil za ovratnik. Sabi to ni bilo všeč. Po-tegnil je in se mu izpulil iz rok.

»Boš šel sem, Saba,« se je jezil Mariček, »če ne — boš ostal doma.«

Počasi se je priplazil Saba ves steg-njen kakor dolga, dolga salama. Mariček ga je prijel za verižico in šla sta.

Saba je bil slabe volje. Toliko oglov je bilo. Toliko skrivnostnih vež. On pa je bil na vrstici. Lepo dostojno je moral iti, kakor je hotel Mariček. Ali je to kak sprehod? Hov, hov!

Ustavil se je in se uprl z vsemi štiri-mi ob tla.

»Boš šel naprej!« ga je ogovarjal Mariček. »Ne, ne grem, pa ne grem! Na vrstici že ne. Sem rajši doma. Tam vsaj lahko spim. Sraam me jeee!« je vokal Saba in se upiral.

Mariček ga je prosil: »Bodi priden, Saba! Tukaj ne moreva stati. Glej, tam gre že policaj, na sredi ceste sva. Saba, ubogaj! Bom hud!«

Saba pa je bil trmast. Trdo se je upiral ob tla, njegov vrat je bil dolg kakor žirafin, tako ga je nategnila ovratnica.

»Ne, ne grem! Nalašč ne! Zakaj pa hočeš. Na vrstici že ne! Domov grem, domov!«

Velik in širok je bil policaj. V roki

je imel debelo gumijevko. Okroglo je gledal in požvižgaval. Vrh glave se mu je svetlo blestela čelada. Pristopil je k Maričku:

»Kaj ne greš naprej, mali? Tukaj ne smeš stati. Te bo kdo povozil.«

Mariček je zajokal:

»Saj bi šel, pa ne morem...«

»Zakaj pa ne?«

»Saba noče naprej...«

»Glej, glej! Tole sčene noče?! No čakaj! Bomo videli...«

Sklonil se je. Saba je pokazal zobe in zarenčal.

Hudimana, ta je pa hud. Pa ga bomo že naučili.«

Izenada je stegnil roko in zagrabil Sabo za vratom, preden se je ta zavedel, kako. Potem ga je počasi dvignil. Nameril je gumijevko. Še enkrat pogledal, če bo dobro zadel. Saba je zatulil že v

pričakovanju. Potem pa je padlo... Pravič. Drugič. Saba je stiskal rep med noge in presunljivo vekal. To je nekoliko drugače bolelo kakor tiste pljuske, ki mu jih je dajal Mariček. Mariček je gledal cel obračun močno plašno. Potem pa je sklenil roke in prosil:

»Prosim, gospod policaj, mislim, da je dovolj, saj bo Saba priden. Saba ne bo vsega prenesel.«

»Temu bo pomagalo. Če pa še ne bo ubogal, me pa kar pokličite!« je pokimal policaj, pomenljivo zamahnil, se nasmehnil, drobno pomežiknil z levim očesom in odšel dostojanstveno naprej. Saba se je stisnil k Maričku. V zadnje je pridušeno zavekal. Pogledal je za policajem in zalajal.

»Če se bom še kdaj uprl, se ne bom več sredi ceste. Hov!«

Jančekova nezgoda na pustno nedeljo

Je Janček ljuba mama rekla:
»Za Pusta krofov bom napekla!« —
Na krožnik mu je dala dva —
veselo Janček se smehljá...

Da Janček se ubrani Flika,
previdno krožnik mu odmika.
Tedaj pa Flok — ne boji len —
že havsne in ugrabi plen.

A, kdo bi rešil ga nadlog:
glej, z desne Flik, a z leve Flok
prežita in cedita sline,
hudo jih tarejo skomine.

O Flok, požrešna ti pošast,
kako mu krofek šel je v slast!
Odmakne Janček — toda joj!
še Flik dobil je delež svoj.

In zadovoljna Flik in Flok zdaj odbrzita urnih nog.
A Janček je razcemeril usta — uh, to bo letos pomnil Pusta!

Kaj pišejo Jutrovčki?

Bila sem bolna in morala bi ostati v hiši, medtem ko so se vse moje tovarišice in tovariši veselo sankali. Izkušnjava me je premagala in zbežala sem ven. S seboj sem vzela škafo. Pr' mostu sem sedla vanj in brat me je perinil po klancu navzdol. Joj, kako prijetna je bila ta vožnja! To sem večkrat ponovila, dokler se ni zgodila nesreča. Logarjev Blinček se je s svojimi sankami zaletel v moj škafo in škafo se je sesul. Prav tedaj pa je prišla mama in me hitro zapodila nazaj v hišo. Pobrala je škafo in hitela za menoj. Nu, lahko si mislite, da je šiba pela!

Anda Zuljanova, učenka II. razr. v Cerknici pri Raketu.

Povedati vam hočem, kako sem postavil snežnjak. Mislim sem si, zakaj bi pa še na našem vrtu ne gospodaril takle možic, z metlo v roki in pipo v ustih. Napravil sem najprej veliko kepo, potem manjšo in potem še manjšo. Najmanjša je bila glava. Nanjo sem dal počen lonc. Za oči sem vzel dva koščka premoga, za nos pa lep, rumen korenček. Kmalu je bil snežnjak gotov. Vsi so ga občudovali in tudi meni je bil močno všeč. Toda čez nekaj dni je posijalo sonce in moj snežnjak je začel milo jokati. Rad bi mu bil pomagal, pa nisem mogel. Ko sem se potem vrnil iz šole domov, sem našel na vrtu le še metlo, korenček in počen lonc. Mojega snežnjaka ni bilo več. Menda ga je že Bog poklical k sebi. Revček je le malo časa smel gledati ta lepi svet!

Vlado Prekoršek, učenec IV. razreda, Sv. Barbara pri Mariboru.

Zelo rada se sankam. Časih gre vse lepo, časih pa tudi štruklje pobiram. Če padam, si ne storim nič iz tega in se hitro vrnem na hrib. Časih se vozim tudi na velikih sankah, toda takrat nas je več. Medtem ko drčijo sanke v dolino, veselo prepevamo in vriskamo. Tudi snežnjak sem postavila na vrtu, pa mi ga je naša služkinja Kristina z metlo podrla.

Zdenka Plehanova, učenka IV. razreda, Raka pri Krškem.

Strašno rad se drsam. Zadnjič sem šel spet na led in veselo sem se drsal sem tja. A tedaj se je vdrl led pod menoj in padel sem v vodo. Na srečo je voda tam prav nizka in prišel sem brez večje škode domov. Doma pa me je čakala šiba. Vdal sem se v svojo usodo in sem bil vesel, da se mi ni kaj hujšega pripetilo.

Av gust Podrepšek, učenec 7. razreda v Ptuj, Aškerčeva 3.

Odkar sem dobil smučke v roke, niso imele več pravega miru. Vedno so me spremljale, čeprav še nisem znal smučati. Preden sem se naučil, em napravil mnogo pik in nešteto krat sem se prekopicnil v sneg. Naposled, ko sem že nekaj znal, sem se hotel zapoditi po bregu navzdol. Mati mi je sicer branila, a jaz je nisem poslušal. Zagnal sem se in — ena, dva, tri — že sem priletel v drevo in smučke so šle na dvoje. Tako se je moje smučanje prav žalostno končalo.

Franc Wolf, učenec I. razreda meščanske šole v Hrastniku št. 36

To, kar vam bom zdaj popisal, se je tudi v resnici zgodilo. Bilo je na novega leta dan. Popoldne sem se šel s svojim zošolcem, Viktorjem Jarcom smučkat, moja sestra pa sankat. Ob petih smo se hoteli vrniti domov, a prav tedaj sem padel in nisem mogel več vstati. Drugi smučarji so me pripeljali domov in ko je prišel zdravnik, je takoj videl, da sem si nalomil desno nogo. Nu, zdaj je moja noga že zdrava in upam, da se bom še mnogokrat smučal.

Jožef Javornik, učenec 7. razr. iz Ljubljane.

Kako veselje je pozimi! Naše največje veselje je sankanje, drsanje, kepanje in smučanje. Časih si postavimo tudi snežnega kralja. Kronamo ga z razbitim loncem ali pa s starim očetovim klobukom. Namestu žezla pa mu damo metlo v roko. Kmalu bo potrkala na vrata pomlad in že bo konec bele zime in vsega veselja. In ko bo posijalo sonce, bo tudi naš snežni kralj umrl. Ko se bo zima posiljavljala od »Jutrovčkove«, bo gotovo marsikdo vzdihnil:

»Pridi, le pride še kaj,
vsi te želimo nazaj!«

Jožica Štupica, uč. IV. razr. v Dobu, Vir pri Domžalah.

Ko sem bil še majhen, sem rad postavljajal snežnjake. Napravil sem jih takole: najprej sem napravil veliko kepo, nanjo sem postavil manjšo, podolgovato, ki je služila za vrat. Na vrh pa sem postavil okroglo majhno kepo, ki je bila za glavo. Oči in gumba na obleki sem napravil iz kamenčkov. Za nos sem mu dal korenček. V roke pa sem mu stisnil staro metlo ali pa kak fižolov drog. Časih sem mu dal tudi trsko v usta in je bilo potem videti, da snežnjak kadí cigaro.

Jože Tripiat, uč. V. razr. na Breznici.

Stale za male

Majda: »Mamica, zakaj tako molčiš?«
 Mama: »Kaj pa naj govorim, Majda?«
 Majda: »Nu, reci: Majda vzemi si še košček torte!«

Mati pošlje Marico v trgovino s papirjem, da kupi pisemski ovoj. Prodajalka vpraša:

»Kakšen ovoj? Podložen ali navaden?«
 »Prosim, podloženega; zdaj je tako mrzlo!« odgovori Marica.

Janezek hodi v prvi razred in seuči pisati. Popisal je celo stran s črko »I«. Drugo jutro vzame zvezek slučajno narobe v roke in začne jokati.

»Zakaj jokaš?« ga vpraša mama.
 »Oh, mama, glej, včeraj so imele vse reke »I« pikico zgoraj, a danes jo imajo spodaj!«

Majda gleda mamico, kako odpira škatlo sardin. Med tem pripoveduje mamica hčerki, da jedo večje ribe tudi sardine.

»To ni mogoče«, vzklíkne Majda.
 »Zakaj ne?« se začudi mamica.
 »Saj ribe ne morejo odpreti škate!«

Številnica

1, 2, 3, 4, 5, 6, 5, 7	gozdni čuvaj
2, 5, 7, 3, 6	ženski glas
3, 2, 4	ploskev na kateri nas drži zemeljska privlačnost
4, 2, 3	zemeljska mera
5, 6, 3, 2	glasbilo
6, 5, 7	pijača
7, 3, 1	pot vsnegu

Prva vodoravna vrsta in prva vrsta kasta ime čudežne živali.

Skrivalnica

Iz črk, ki jih vsebuje ime slavček, moreš sestaviti besede, ki pomenijo:

1. zver	3. jed
2. sorodnika	4. ples.
- Črke smeš uporabiti večkrat, v vsaki besedi pa letolikokrat, kolikorkrat vsebuje posamezne črke gornje ime.

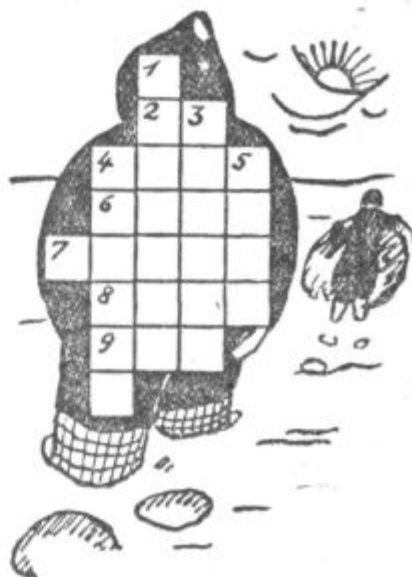
Rešitev zlogovnice

Jesenice
 Apače
 Novo mesto
 Urša
 Alfa
 Rajhenburg

JANUAR

Križaljka »V snegu«

Zv, to je veselje! Mali In hodi po snegu in ga 8v v globino. Teta 6v je napravila veliko kepo, zdaj jo 5n, da bo še večja: malček bo skakal čez njo. Ali joj, že ga prijemlje 4v: izza oblakov gleda z enim očesom solnce; 9v bo pogledalo še z dru-

gim, se sneg otaja v 3n, nič več ne bo snežnih 4n in spet bo moral biti 7v mali brat!

(v pomeni vodoravno, n navpično)

Rešitev križaljke »Smučar«

- Navpično: 1. smučar, 2. obrest, 3. da, 5. Oto.
 Vodoravno: 1. sod, 4. bomba, 6. tur, 7. oče, 8. as, 9. rt.

Rešitev dijamenta

Krn, kraja, krajina, njiva, Ana.

Kvadrat

1	2	3	4
2			
3			
4			

Vodoravno in navpično:

1. pritok Save na Gorenjskem, 2. zemljska mera, 3. reka v Istri, 4. mohamedanski bog.